

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

25 март 2021 година *

„Обжалване — Конкуренция — Член 102 ДФЕС — Злоупотреба с господстващо положение — Словашки пазар на услуги за широколентов достъп до интернет — Нормативно установено задължение на операторите със значителна пазарна сила за предоставяне на достъп до абонатната линия — Условия, определени от заварения оператор на пазара, за необвързан достъп на други оператори до абонатната линия — Абсолютна необходимост от достъпа — Носене на отговорност от дружеството майка за поведението на дъщерното му дружество — Право на защита“

По дело C-152/19 P

с предмет жалба на основание член 56 от Статута на Съда на Европейския съюз, подадена на 21 февруари 2019 г.,

Deutsche Telekom AG, установено в Бон (Германия), представлявано от D. Schroeder и K. Apel, Rechtsanwälte,

жалбоподател,

като другите страни в производството са:

Европейска комисия, представлявана от M. Kellerbauer, M. Farley, L. Malferrari, C. Vollrath и от L. Wildfrapper, в качеството на представители,

ответник в първоинстанционното производство,

Slovanet a.s., установено в Братислава (Словакия), представлявано от P. Tisaj, advokát,

встъпила страна в първоинстанционното производство,

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: A. Prechal (докладчик), председател на състава, K. Lenaerts, председател на Съда, изпълняващ функцията на съдия от трети състав, N. Wahl, F. Biltgen, и L. S. Rossi съдии,

генерален адвокат: H. Saugmandsgaard Øe,

секретар: D. Dittert, началник на отдел,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 17 юни 2020 г.,

* Език на производството: немски.

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 9 септември 2020 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 С жалбата си Deutsche Telekom AG иска отмяна на решението на Общия съд на Европейския съюз от 13 декември 2018 г., Deutsche Telekom/Комисия (T-827/14, наричано по-нататък „обжалваното съдебно решение“, EU:T:2018:930), с което последният е отхвърлил частично жалбата му с главно искане за пълна отмяна или за отмяна само в частите, в които се отнася до него, на Решение C(2014) 7465 окончателен на Комисията от 15 октомври 2014 г. относно производство по прилагане на член 102 ДФЕС и на член 54 от Споразумението за ЕИП (преписка AT.39523 — Slovak Telekom), изменено с Решение C(2014) 10119 окончателен на Комисията от 16 декември 2014 г. и с Решение C(2015) 2484 окончателен на Комисията от 17 април 2015 г. (наричано по-нататък „спорното решение“), и с искане при условията на евентуалност за отмяна или намаляване на размера на наложените с това решение глоби на жалбоподателя.

Правна уредба

Регламент (ЕО) № 2887/2000

- 2 Съображения 3, 6 и 7 от Регламент (ЕО) № 2887/2000 на Европейския парламент и на Съвета от 18 декември 2000 година относно отделен достъп до локалната електрическа верига (ОВ L 336, 2000 г., стр. 4; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 30, стр. 133) гласят:

„(3) „Локалната електрическа верига“ е физическата усукана жична паралелна верига във фиксираната обществена телефонна мрежа, свързваща крайната точка на мрежата в помещенията на абоната с главната разпределителна рамка или същото съоръжение. Както е отбелязано в Петия доклад на [Европейската комисия] за изпълнението на регулаторния пакет за далекосъобщенията, мрежата за локален достъп остава един от най-слабоконкурентните сегменти на либерализирания пазар на далекосъобщения. Новопоявилите се предприятия на пазара нямат широко разпространени алтернативни мрежови инфраструктури и не са в състояние, с традиционните технологии, да се съревновават със значителните икономии от голям мащаб и покритието на операторите, определени като имащи значителна пазарна мощ на пазара на фиксираната обществена телефонна мрежа. Това произтича от факта, че тези оператори са разгърнали техните жични инфраструктури за локална електрическа верига в продължителни периоди, като са били защитавани от изключителни права и са били в състояние да финансират разходи за инвестиции чрез монополни ренти.

[...]

- (6) Не би било икономически изпълнимо за новопоявили се на пазара предприятия в разумен период от време да дублират изцяло жичните инфраструктури на локална електрическа верига на сегашните оператори. Алтернативни инфраструктури като кабелна телевизия, сателит, безжични локални електрически вериги като цяло за момента не предлагат същата функционалност и разпространение, въпреки че положението в държавите членки може да е различно.

(7) Отделеният достъп до локалната електрическа верига позволява на нови фирми да се конкурират с нотифицираните оператори, в предлагането на услуги с предаване на данни с голям обем при непрекъснат достъп до Интернет и за мултимедийни приложения на базата на технология с цифрова абонаментна линия (DSL), както и услуги за гласова телефония. Разумно искане за отделен достъп предполага, че достъпът е необходим за доставка на услугите на бенефициера, и че отхвърлянето на искането би блокирало, ограничило или деформирало конкуренцията в този сектор“.

3 Член 1 („Цел и обхват“) от този регламент предвижда:

„1. Настоящият регламент има за цел да засили конкуренцията и да стимулира технологичните нововъдения на пазара за локален достъп чрез установяването на хармонизирани условия за отделен достъп до локалната електрическа верига, да насърчава конкурентното предлагане на широк обхват от електронни съобщителни услуги.

2. Настоящият регламент се прилага по отношение на отделния достъп до локалните електрически вериги и свързаните съоръжения на нотифицираните оператори, както е определено в член 2, буква а).

[...]“.

4 В член 2 от посочения регламент се съдържат следните определения:

„[...]“

а) „нотифициран оператор“ означава оператори на фиксирани обществени телефонни мрежи, които са определени от техните национални регулаторни органи като имащи значима пазарна мощ в предоставянето на фиксирани обществени телефонни мрежи и услуги [...]

[...]

в) „локална електрическа верига“ означава физическата усукана жична паралелна верига, свързваща крайната точка на мрежата в помещенията на абоната с главната разпределяща рамка или равностойно съоръжение във фиксираната обществена телефонна мрежа;

[...]“.

5 Текстът на член 3 от същия регламент е следният:

„1. От 31 декември 2000 г. нотифицираните оператори трябва да публикуват и постоянно да актуализират референтно предложение за отделен достъп до техните локални електрически вериги и свързани съоръжения, [което включва] най-малко точките, изброени в приложението. Предложението следва да бъде достатъчно отделено, така че бенефициерът не е необходимо да заплаща за елементи на мрежата или съоръжения, които не са нужни за предоставянето на неговите услуги, и трябва да съдържа описание на компонентите на предложението, свързаните с него ред и условия, включително таксите.

2. От 31 декември 2000 г. нотифицираните оператори удовлетворяват разумните искания на бенефициери за отделен достъп до техните локални електрически вериги и свързаните с тях съоръжения, при прозрачни, справедливи и недискриминационни условия. Исканията следва да бъдат отхвърляни само на базата на обективни критерии, свързани с техническата възможност или необходимостта да се запази целостта на мрежата. [...] Нотифицираните оператори предоставят на бенефициерите съоръжения, същите като тези, предоставени за техните собствени услуги или на свързани с тях компании, и при същите условия и срокове.

[...]“.

- 6 По силата на членове 4 и 6 от Директива 2009/140/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 25 ноември 2009 г. за изменение на директиви 2002/21/ЕО относно общата регулаторна рамка за електронните съобщителни мрежи и услуги, 2002/19/ЕО относно достъпа до електронни съобщителни мрежи и тяхната инфраструктура и взаимосвързаността между тях и 2002/20/ЕО относно разрешението на електронните съобщителни мрежи и услуги (ОВ L 337, 2009 г., стр. 37) Регламент № 2887/2000 е отменен, считано от 19 декември 2009 г.

Директива 2002/21/ЕО

- 7 Член 8 от Директива 2002/21/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 7 март 2002 година относно общата регулаторна рамка за електронните съобщителни мрежи и услуги (Рамкова директива) (ОВ L 108, стр. 33; Специално издание на български език, 2007 г., глава 13, том 35, стр. 195) предвижда:

„[...]

2. Националните регулаторни власти насърчават конкуренцията при доставката на електронни съобщителни мрежи, електронни съобщителни услуги и свързани съоръжения и услуги чрез, *inter alia*:

[...]

б) гарантиране, че няма нарушаване или ограничаване на конкуренцията в сектора на електронните съобщения, включително при преноса на съдържание;

[...]

5. За постигането на целите на политиката, посочени в параграфи 2, 3 и 4, националните регулаторни органи прилагат обективни, прозрачни, недискриминационни и пропорционални регулаторни принципи чрез *inter alia*:

[...]

е) налагане на *ex ante* регулаторни задължения само тогава, когато липсва ефективна и устойчива конкуренция, както и незабавно облекчаване или отмяна на тези задължения, когато това условие е изпълнено“.

Обстоятелствата по спора

- 8 Обстоятелствата по спора, изложени в точки 1—53 от обжалваното съдебно решение, могат да бъдат обобщени по следния начин.
- 9 Жалбоподателят е завареният далекосъобщителен оператор в Германия и крайното предприятие майка на групата Deutsche Telekom. В периода между 12 август 2005 г. и 31 декември 2010 г. жалбоподателят притежава 51% от капитала на заварения далекосъобщителен оператор на Словакия, Slovak Telekom a.s. (наричан по-нататък „ST“).

- 10 ST, което до 2000 г. е имало законен монопол на словашкия пазар на далекосъобщенията, е най-големият далекосъобщителен оператор и доставчик на ширококоловен достъп в Словакия. Мрежите на ST с медни проводници и мобилната му мрежа покриват почти цялата територия на Словакия.
- 11 През 2005г. след извършен анализ на пазара словашкият национален регулаторен орган в областта на далекосъобщенията (наричан по-нататък „TUSR“) определя ST за оператор със значителна пазарна сила на пазара на едро за необвързан достъп до абонатната линия по смисъла на Регламент № 2887/2000.
- 12 Вследствие на това TUSR възлага на ST задължението по-конкретно да удовлетвори всички разумни и обосновани искания за необвързан достъп до абонатната му линия, за да позволи на алтернативни оператори да използват тази линия, за да предлагат собствени услуги на масовия (или широко достъпен) пазар на дребно на услуги за фиксиран ширококоловен интернет достъп до интернет в Словакия. За да може да изпълни това задължение, ST публикува референтното си предложение за необвързан достъп, което определя договорните и техническите условия за достъп до абонатната му линия.
- 13 След служебно разследване по-специално на условията за необвързан достъп до абонатната линия на ST, изложение на възраженията, изпратено на ST и на жалбоподателя съответно на 7 и 8 май 2012 г., предложение за поемане на ангажименти, размяна на кореспонденция и провеждане на срещи, Комисията приема спорното решение на 15 октомври 2014 г.
- 14 С това решение Комисията приема, че предприятието, което ST и жалбоподателят образуват, е извършило единно продължено нарушение на член 102 ДФЕС и на член 54 от Споразумението за Европейското икономическо пространство от 2 май 1992 г. (ОВ L 1, 1994 г., стр. 3; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 53, стр. 4), що се отнася до услугите за ширококоловен достъп до интернет в Словакия през периода от 12 август 2005 г. до 31 декември 2010 г.
- 15 По-специално тя отбелязва, че мрежата на абонатната линия на ST, която може да се използва за предоставянето на ширококоловни услуги с необвързан интернет достъп до съответните линии на този оператор, обхваща 75,7% от всички словашки домакинства през периода 2005—2010 г. През посочения период обаче необвързан достъп е предоставен, считано от 18 декември 2009 г., само до няколко абонатни линии на ST, използвани само от един алтернативен оператор за предоставяне на дребно на ширококоловни услуги на предприятия.
- 16 Според Комисията нарушението, което предприятието, състоящо се от жалбоподателя и ST, е допуснало, обхваща, първо, скриване от алтернативните оператори на отнасяща се до мрежата информация, необходима им за необвързания достъп до абонатните линии, второ, ограничаване на обхвата на свързаните с предоставянето на необвързан достъп до абонатните линии задължения на ST, трето, установяване в референтното предложение на ST за необвързан достъп на несправедливи ред и условия за съвместното ползване, определянето на качествата, прогнозните данни, ремонтните дейности и банковите гаранции и четвърто, прилагане на несправедливи тарифи, които не позволяват на равностоен на ST по ефикасност оператор да предлага — въз основа на необвързан достъп на едро до абонатните линии на ST — същите като неговите услуги на дребно, без да претърпи загуби.
- 17 Със спорното решение Комисията налага за това нарушение, от една страна, глоба от 38 838 000 EUR на жалбоподателя и солидарно на ST и от друга страна, глоба от 31 070 000 EUR на жалбоподателя.

Производството пред Общия съд и обжалваното съдебно решение

- 18 На 24 декември 2014 г. жалбоподателят подава жалба в секретариата на Общия съд с главно искане за пълна или частична отмяна на спорното решение, а при условията на евентуалност, за отмяна или намаляване на размера на наложените му глоби.
- 19 В подкрепа на тази жалба жалбоподателят изтъква пет основания, а именно, първо, фактически грешки и грешки при прилагане на правото, по-конкретно при прилагането на член 102 ДФЕС към представляващото злоупотреба поведение на ST, както и нарушение на правото на защита, второ, грешки при прилагане на правото и фактически грешки при определяне на продължителността на представляващото злоупотреба поведение на ST, трето, грешки при прилагане на правото и фактически грешки при установяването на отговорност на жалбоподателя за неправомерното поведение на ST, тъй като Комисията не доказала действителното упражняване на решаващо влияние от страна на жалбоподателя върху ST, четвърто, нарушение на понятието „предприятие“ по смисъла на правото на Съюза, нарушение на принципа на индивидуализиране на наказанията и липса на мотиви и пето, грешки при изчисляването на размера на наложената глоба, дължима солидарно от ST и жалбоподателя.
- 20 С обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля всички основания, изтъкнати от жалбоподателя, с изключение, от една страна, на второто основание, което частично уважава, с мотива че Комисията не е доказала, че практиката на ST, водеща до свиване на маржовете, е приложена между 12 август и 31 декември 2005 г., и от друга страна, четвъртото основание, което уважава, доколкото в спорното решение Комисията не се е съобразила с понятието „предприятие“ по смисъла на правото на Съюза, като е наложила на жалбоподателя да заплати глоба, размерът на която е изчислен въз основа на коефициент 1,2, приложен с цел постигане на възпиращ ефект. Поради това Общият съд отменя частично спорното решение и определя размера на глобата, дължима солидарно от ST и жалбоподателя, на 38 061 963 EUR, и размера на глобата, дължима само от жалбоподателя, на 19 030 981 EUR. Общият съд отхвърля жалбата в останалата ѝ част.
- 21 По-конкретно, с първата част от първото си основание жалбоподателят упреква Комисията, че при установяването на злоупотреба с господстващо положение от страна на ST вследствие условията, предлагани от предлаганите от последното спрямо алтернативните оператори на неговата мрежа, неправилно не е разгледала условието за абсолютна необходимост от такъв достъп за упражняването дейността на тези оператори, посочено в точка 41 от решение от 26 ноември 1998 г., Bronner (C-7/97, EU:C:1998:569, наричано по-нататък „решение Bronner“). В точки 92—116 от обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля тази част от първото основание, като приема по същество, че приложимата в случая правна уредба относно сектора на далекосъобщенията представлява релевантно обстоятелство за прилагането на член 102 ДФЕС и че посочената правна уредба признава необходимостта от достъп до абонатната линия на ST с оглед допускането на появата и развитието на ефективна конкуренция на словашкия пазар на услуги за ширококолов достъп до интернет, така че повече не се налага Комисията да докаже, че такъв достъп е абсолютно необходим.
- 22 С втората част от първото си основание жалбоподателят поддържа, че правото му да бъде изслушан, е било нарушено, тъй като, от една страна, е могъл да се запознае с определена информация, която е била взети предвид за изчисляване на свиването на маржовете, едва по време на срещата от 29 септември 2014 г. и от друга страна, е имал съвсем кратък срок, за да изложи своята гледна точка по тази информация. В точки 123—145 от обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля тази втора част, като приема по същество, че разглежданата информация не е изменила естеството на твърденията за нарушения, изложени срещу ST и жалбоподателя в спорното решение, и не е свързана с факти, които те не са имали възможност да оспорят.

23 Третото основание на жалбоподателя е, че Комисията е допуснала грешки при прилагане на правото и фактически грешки, като е приела, че той отговорност за поведението на ST, основавайки се на факта, че е имал възможност да упражнява решаващо влияние върху това дружество, като е презумирала, че действително е упражнявал такова влияние върху посоченото дружество и не е доказала, че е упражнявал решаващо влияние върху същото дружество. В точки 227—473 от обжалваното съдебно решение Общият съд отхвърля тези оплаквания по-специално с мотива, че действителното упражняване на решаващо влияние от дружеството майка върху поведението на дъщерното дружество може да се изведе от съвкупност от непротиворечиви доказателства и че това е така в спорното решение, тъй като Комисията наред с останалото е подчертала присъствието на висши служители на жалбоподателя в управителния съвет на ST, предоставянето на сътрудници от жалбоподателя в полза на ST и редовното предаване на доклади от страна на ST на жалбоподателя относно търговската политика на дъщерното му дружество. Общият съд приема, че анализът на икономическите, организационните и юридическите връзки между жалбоподателя и ST позволява да се установи, че жалбоподателят е определял общата стратегия на последния на словашкия пазар на услуги за ширококолов достъп до интернет.

Искания на страните

24 С жалбата си жалбоподателят иска от Съда:

- да отмени обжалваното съдебно решение в частта, в която се отхвърля жалбата в първоинстанционното производство
- да отмени изцяло или отчасти спорното решение в частта, която се отнася до него, и при условията на евентуалност да отмени или намали размера на наложените му глоби,
- при условията на евентуалност спрямо предходното да върне делото на Общия съд за ново разглеждане,
- да осъди Комисията да заплати всички разноски по настоящото производство и по производството пред Общия съд.

25 Комисията иска от Съда:

- да отхвърли жалбата,
- да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски по производството.

По жалбата

26 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят изтъква четири основания. Първото основание е за неправилно тълкуване и прилагане на принципа, че за да може отказът на достъп да представлява злоупотреба по смисъла на член 102 ДФЕС, този достъп трябва да е необходим за подателя на искането. Второто основание е за неправилно тълкуване и прилагане на принципа, че за да се търси отговорност от дружество майка за извършено от негово дъщерно дружество нарушение, дружеството майка трябва действително да упражнява решаващо влияние върху дъщерното си дружество. Третото основание се отнася до неправилно прилагане на принципа, че за да се търси отговорност от дружество майка за нарушение, извършено от негово дъщерно дружество, последното трябва да е изпълнявало главно указанията, дадени му от дружеството майка. Четвъртото основание е за нарушение на правото на жалбоподателя на изслушване.

- 27 Освен това жалбоподателят иска от Съда да изведе благоприятни за него последици от произнасянето по свързано дело C-165/19 P, отнасящо се до подадената от ST жалба срещу решението на Общия съд от 13 декември 2018 г., Slovak Telekom/Комисия (T-851/14, EU:T:2018:929).

По първото основание

Доводи на страните

- 28 Жалбоподателят счита, че в точки 86—115 от обжалваното съдебно решение Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че Комисията не е била длъжна да докаже, че достъпът до абонатната линия на ST е абсолютно необходим за алтернативните оператори достъп, за да се квалифицират ограниченията на посочения достъп от страна на това дружество като „злоупотреба“ по смисъла на член 102 ДФЕС.
- 29 Според жалбоподателя в точки 97, 98, 101 и 103 от обжалваното съдебно решение Общият съд неправилно е приел, че в случая посочените в решение Bronner критерии не се прилагат, тъй като ST носи нормативно установено задължение да предостави достъп до абонатната си линия. Това задължение не можело да замени посочената в решение Bronner абсолютна необходимост от достъпа поради следните причини.
- 30 Първо, наличието на нормативно установено задължение за предоставяне на достъп и абсолютната необходимост от посочения достъп представлявали отделни въпроси. За да наложи на ST задължение за предоставяне на достъп до абонатната му линия, TUSR взел предвид само положението на ST като заварен оператор на пазара на едро за необвързан достъп до абонатната линия. Той не разгледал въпроса дали този достъп е абсолютно необходим за упражняваната дейност на пазара надолу по веригата, нито съответно определил в каква степен необвързаният достъп до абонатната линия е могло да бъде заменен с въвеждането на собствена алтернативна инфраструктура. За разлика от това при разглеждането на въпроса дали такъв достъп е „абсолютно необходим“ по смисъла на решение Bronner трябвало да се установи именно дали съществува реален или потенциален заместител на посочения достъп. Впрочем жалбоподателят доказал пред Общия съд, че случаят е такъв.
- 31 Второ, за разлика от санкционирането за злоупотреба с господстващо положение по смисъла на член 102 ДФЕС, нормативното установено задължение за предоставяне на достъп било наложено *ex ante*. От това следвало, че фактическите констатации, на които се основава това задължение, можело бързо да се окажат преувеличени. Такъв бил по-специално случаят в контекста на пазарите на далекосъобщителни услуги, които се развиват много бързо.
- 32 Трето, нормативно установеното задължение за предоставяне на достъп почивало на екстраполации, докато злоупотребата с господстващо положение по смисъла на член 102 ДФЕС трябвало да се установи след конкретна проверка по-специално на абсолютната необходимост от достъпа до абонатната линия.
- 33 Четвърто, правната уредба в областта на далекосъобщенията и критериите по решение Bronner се отнасяли до различни цели. Компетентните национални регулаторни органи в областта на далекосъобщенията имали за задача не само да насърчават конкуренцията, но и да допринасят за развитието на вътрешния пазар и да подкрепят интересите на гражданите. Този подход намирал отражение в решение от 14 октомври 2010 г., Deutsche Telekom/Комисия (C-280/08 P, EU:C:2010:603), посочено от Общия съд в точка 97 от обжалваното съдебно решение.

- 34 Освен това жалбоподателят счита, че не е възможно да се откаже конкретната проверка на абсолютната необходимост от достъпа до абонатната линия, когато съществува нормативно установено задължение за предоставяне на достъп, тъй като това би улеснило констатацията за злоупотреба и би обезсмислило практиката на Съда.
- 35 Освен това, противно на приетото от Общия съд в точки 106—112 от обжалваното съдебно решение, мълчаливият отказ на достъп до абонатната линия като този, за който се упреква ST, не бил различен от този, за който се отнася решение Bronner, тъй като и в двата случая собственикът на инфраструктурата имал легитимен интерес от защитата на своята инвестиция, било трудно двете форми на отказ на достъп да се разграничат една от друга, и по-лекото нарушение, а именно мълчаливият отказ на достъп, било по-лесно да бъде доказано, отколкото по-тежкото нарушение, а именно изричния отказ на достъп.
- 36 Накрая, формулировката, използвана от Съда в точка 55 от решението от 17 февруари 2011 г., *TeliaSonera Sverige* (C-52/09, наричано по-нататък „*TeliaSonera*“, EU:C:2011:83), не позволявала да се направи изводът, че критериите по решение Bronner не се прилагат към мълчалив отказ на достъп.
- 37 Комисията счита по същество, че установената в спорното решение злоупотреба основно се различава от злоупотребата, разгледана в решение Bronner, така че посочените в последното решение критерии не се прилагат в настоящия случай.

Съображения на Съда

- 38 С първото си основание жалбоподателят, дружеството майка на ST, от което се търси отговорност за поведението на последното, критикува по-специално точки 86—115 от обжалваното съдебно решение, в които Общият съд потвърждава основателността на спорното решение, доколкото Комисията не е длъжна да докаже абсолютната необходимост от достъп на алтернативните оператори до мрежата на абонатната линия на ST, за да може да се квалифицират като „злоупотреба“ неговите практики, за които тази институция е счела в съображение 365 от спорното решение, че представляват мълчалив отказ за предоставяне, който обхваща, първо, скриване от алтернативните оператори на отнасяща се до мрежата му информация, необходима им за необвързания достъп до абонатната му линия, второ, ограничаване на обхвата на свързаните с предоставянето на необвързан достъп негови задължения, произтичащи от правната уредба, и трето, установяване в референтното му предложение за необвързан достъп на редица несправедливи клаузи и условия (наричани по-нататък заедно „спорните практики“).
- 39 По-специално Общият съд е приел в точка 101 от обжалваното съдебно решение, че когато релевантната правна уредба изрично признава необходимостта от достъп до абонатната линия на ST с оглед допускането на появата и развитието на ефективна конкуренция на словашкия пазар на услуги за ширококолов достъп до интернет, не се изисква Комисията да доказва, че такъв достъп наистина е необходим по смисъла на последното условие по точка 41 от решение Bronner. В точки 106—114 от обжалваното съдебно решение той добавя по същество, че произтичащите от решение Bronner условия, и по-специално това относно необходимостта от услуга или от инфраструктура на предприятието с господстващо положение, не се прилагат към поведение, различно от отказ на достъп, каквото поведение представляват спорните практики.
- 40 За да се прецени дали тези съображения са опорочени от грешка при прилагане на правото, както твърди жалбоподателят, необходимо е да се припомни, че член 102 ДФЕС забранява всяка злоупотреба от страна на едно или повече предприятия с господстващо положение в рамките на вътрешния пазар или в съществена част от него, доколкото тя може да повлияе върху търговията между държавите членки. Следователно предприятието с господстващо

положение носи особена отговорност да не засяга със своето поведение ефективната и ненарушена конкуренция на вътрешния пазар (решение от 30 януари 2020 г., Generics (UK) и др., C-307/18, EU:C:2020:52, т. 153 и цитираната съдебна практика).

- 41 Съгласно постоянната практика на Съда понятието за злоупотреба с господстващо положение по смисъла на член 102 ДФЕС е обективно понятие, визиращо действията на предприятие с господстващо положение на пазар, където равнището на конкуренция вече е отслабено именно поради присъствието на въпросното предприятие, които действия — посредством методи, различни от тези, които управляват нормалната конкуренция между стоките или услугите на основата на престациите на икономическите оператори — имат за последица създаването на пречка за запазването на все още съществуващото равнище на конкуренция на пазара или за развитието на тази конкуренция (решение от 30 януари 2020 г., Generics (UK) и др., C-307/18, EU:C:2020:52, т. 148 и цитираната съдебна практика).
- 42 Разглеждането на въпроса дали дадена практика на предприятие с господстващо положение представлява злоупотреба съгласно член 102 ДФЕС, трябва да се извършва, като се вземат предвид всички конкретни обстоятелства по делото (вж. в този смисъл решения TeliaSonera, т. 68, от 6 октомври 2015 г., Post Danmark, C-23/14, EU:C:2015:651, т. 68 и от 19 април 2018 г., МЕО — Serviços de Comunicações e Multimédia, C-525/16, EU:C:2018:270, т. 27 и 28).
- 43 Както е видно от точка 37 от решение Bronner, делото, по което е постановено това решение, се отнася до въпроса дали обстоятелството, че собственикът на единствената система за разпространение по домовете в национален мащаб на територията на държава членка, който използва тази система за разпространение на собствените си всекидневници, отказва достъп до нея на конкурентен издател, представлява злоупотреба с господстващо положение по смисъла на член 102 ДФЕС, тъй като този отказ би лишил посочения конкурент от начин за продажба, за който се смята, че е от основно значение за продажбата на неговите продукти.
- 44 В отговор на този въпрос Съда е приел в точка 41 от това решение, че посоченият отказ представлява злоупотреба с господстващо положение, при условие че не само отказът за предоставяне на услугата, състояща се в доставки по домовете, може да предотврати всяка конкуренция на пазара на ежедневници от страна на търсещия услугата и не може да бъде обективно обоснован, но и че услугата сама по себе си е абсолютно необходима за упражняването на дейността на последния, в смисъл че няма никакъв реален или потенциален заместител на посочената система за доставки по домовете.
- 45 Налагането на тези условия е обосновано от обстоятелствата по това дело, изразяващи се в отказ на предприятие с господстващо положение да предостави достъп на конкурент до инфраструктура, която е развил за нуждите на собствената си дейност, като се изключи всяко друго поведение.
- 46 В това отношение, както отбелязва по същество и генералният адвокат в точки 68, 73 и 74 от заключението си констатацията, че предприятие с господстващо положение е злоупотребило с това свое положение поради отказ да договаря с конкурент, води до това, че посоченото предприятие е принудено да договаря с този конкурент. Подобно задължение обаче накърнява в значителна степен свободата на договаряне и правото на собственост на предприятието с господстващо положение, тъй като предприятието, дори да има господстващо положение, по принцип е свободно да откаже да договаря и да предоставя за използване инфраструктурата, която е развил за свои собствени нужди (вж. по аналогия решение от 5 октомври 1988 г., Volvo, 238/87, EU:C:1988:477, т. 8).
- 47 Освен това, макар в краткосрочен план санкционирането на предприятие за злоупотреба с господстващото му положение поради отказ да договаря с конкурент да води до насърчаване на конкуренцията, за разлика от това в дългосрочен план обикновено е благоприятно за развитието

на конкуренцията и е в интерес на потребителите да се позволи на дадено дружество да запази за собствена употреба инсталациите, които е развило за нуждите на своята дейност. Всъщност, ако достъпът до инсталация за производство, продажба или доставка се предоставя твърде лесно, конкурентите няма да бъдат насърчени да създадат конкурентни инсталации. Освен това предприятието с господстващо положение би било в по-малка степен склонно да инвестира в ефикасни инсталации, ако е възможно просто по искане на конкурентите му да се окаже принудено да споделя с тях ползите от неговите собствени инвестиции.

- 48 Следователно, когато предприятие с господстващо положение отказва да предостави достъп до инфраструктура, която е развило за нуждите на собствената си дейност, решението да се задължи това предприятие да предостави такъв достъп, може да бъде обосновано от гледна точка на политиката в областта на конкуренцията само когато предприятието с господстващо положение действително владее изцяло съответния пазар.
- 49 Прилагането в конкретен случай на условията, изведени от Съда в решение Bronner и припомнени в точка 44 от настоящото решение, и по-специално на това относно абсолютната необходимост от достъпа до инфраструктурата на предприятието с господстващо положение, позволява на компетентния национален орган или юрисдикция да прецени дали благодарение на тази инфраструктура предприятието действително владее изцяло съответния пазар. По този начин подобно предприятие може да бъде принудено да предостави достъп на конкурент до развита от него самото инфраструктура за нуждите на собствената му дейност само когато такъв достъп е абсолютно необходим за дейността на такъв конкурент, а именно при липса на реален или потенциален заместител на тази инфраструктура.
- 50 За разлика от това, когато предприятие с господстващо положение предоставя достъп до инфраструктурата си, но поставя този достъп, предоставянето на услуги или продажбата на продукти в зависимост от изпълнението на несправедливи условия, условията, изведени от Съда в точка 41 от решение Bronner, не се прилагат. Несъмнено, когато достъпът до такава инфраструктура и дори до услуга или ресурс е абсолютно необходим, за да се позволи на конкурентите на предприятието с господстващо положение да извършват рентабилно дейността си на пазар надолу по веригата, е още по-вероятно несправедливите практики в рамките на този пазар да имат най-малкото потенциални антиконкурентни последици и да представляват злоупотреба по смисъла на член 102 ДФЕС (вж. в този смисъл решения от 14 октомври 2010 г., Deutsche Telekom/Комисия, C-280/08 P, EU:C:2010:603, т. 234 и TeliaSonera, т. 70 и 71). Що се отнася обаче до практики, различни от отказ на достъп, липсата на такава абсолютна необходимост сама по себе си не е решаваща за разглеждането на потенциалните злоупотреби от страна на предприятие с господстващо положение (вж. в този смисъл решение TeliaSonera, т. 72).
- 51 Всъщност, въпреки че подобно поведение може да представлява форма на злоупотреба, когато е в състояние да породи най-малкото потенциални антиконкурентни последици и дори отстраняване от съответните пазари, то не може да се приравни на обикновен отказ да се позволи на конкурент да получи достъп до инфраструктура, при положение че компетентният орган за защита на конкуренцията или национална юрисдикция не следва да наложи задължение на предприятието с господстващо положение да предостави достъп до своята инфраструктура, тъй като този достъп вече е бил предоставен. Следователно мерките, които ще бъдат взети в такъв контекст, биха накърнили в по-малка степен свободата на договаряне на предприятието с господстващо положение и правото му на собственост, отколкото ако то бъде принудено да предостави достъп до инфраструктурата си, когато го е запазило за нуждите на собствената си дейност.

- 52 В този смисъл в точки 75 и 96 от решение от 10 юли 2014 г., Telefónica и Telefónica de España/Комисия (C-295/12 P, EU:C:2014:2062) Съдът вече е приел, че условията, изведени от Съда в точка 41 от решение Bronner, и по-специално условието за абсолютната необходимост от достъпа, не се прилагат в случай на злоупотреба, каквато представлява свиването на маржовете на конкурентни оператори на пазар надолу по веригата.
- 53 В същия смисъл в точка 58 от решение TeliaSonera Съдът приема по същество, че не може да се изисква разглеждането на въпроса дали всеки вид поведение на предприятие с господстващо положение спрямо неговите конкуренти представлява злоупотреба, да се извършва системно с оглед на условията, изведени от Съда в решение Bronner, което се отнася до отказ на предоставяне на услуги. При това положение Общият съд правилно е счел, в точки 108—110 от обжалваното съдебно решение, че в точки 55—58 от решение TeliaSonera Съдът не е разгледал само конкретна злоупотреба под формата на свиване на маржовете за конкурентните оператори на пазара надолу по веригата, когато е анализирал практиките, към които условията по решение Bronner не се прилагат.
- 54 По настоящото дело положението на ST се характеризира по-специално с припомнения в точка 99 от обжалваното съдебно решение факт, че носи нормативно установено задължение в областта на далекосъобщенията, въз основа на което е длъжно да предостави достъп до своята мрежа на абонатната линия. Всъщност вследствие на решението от 8 март 2005 г. на TUSR, потвърдено от директора на същия орган на 14 юни 2005 г., ST е било длъжно, в качеството си на оператор със значителна пазарна сила, да удовлетвори всички разумни и обосновани искания на алтернативни оператори за необвързан достъп до абонатната му линия, за да им позволи да предлагат на тази основа собствени услуги на масовия пазар на дребно на услуги за фиксиран широколентов достъп в Словакия.
- 55 Това задължение отговаря на определените от законодателя на Съюза цели за развитие на ефективна конкуренция на далекосъобщителните пазари. Както се уточнява в съображения 3, 6 и 7 от Регламент № 2887/2000, налагането на подобно задължение за предоставяне на достъп е обосновано от факта, че от една страна, тъй като в относително продължителни периоди операторите със значителна пазарна сила са могли да разгърнат техните мрежи за локален достъп, като се ползват от защитата на изключителни права и са били в състояние да финансират разходи за инвестиции чрез монополни ренти, не би било икономически изпълнимо за новопоявили се на пазара предприятия да възпроизведат локалната инфраструктура за достъп на заварените оператори и от друга страна, другите инфраструктури не представляват валиден заместител на тези мрежи за локален достъп. Така необвързаният достъп до абонатната линия може да позволи на новите участници на пазара да се конкурират с операторите със значителна пазарна сила. От това следва, както припомня Общият съд в точка 99 от обжалваното съдебно решение, че в случая наложеното от TUSR задължение за предоставяне на достъп произтича от желанието да се стимулират ST и конкурентите му за инвестиции и иновации, както същевременно се съхрани конкуренцията на пазара.
- 56 Това нормативно установено задължение се е прилагало за ST през целия период на нарушението, определен от Комисията в спорното решение, а именно от 12 август 2005 г. до 31 декември 2010 г. Всъщност наред с факта, че в съответствие с член 8, параграф 5, буква е) от Директива 2002/21, изменена с Директива 2009/140, регулаторните органи в областта на далекосъобщенията могат да налагат такова задължение за предоставяне на достъп само когато липсва ефективна и устойчива конкуренция и са длъжни да го облекчат или отменят, при положение че това условие е изпълнено, жалбоподателят нито твърди, нито доказва, че през периода на нарушението ST е носило подобно задължение. Освен това Комисията е мотивирала основанието за наличие на такова задължение за предоставяне на достъп в раздел 5.1 от спорното решение и е посочила в точка 377 от него, че е извършила свой собствен анализ ex post на съответните пазари, за да стигне до извода, че положението на тези пазари не се е променило значително в това отношение през периода на нарушението.

- 57 Аналогично на вече изложеното от Съда в точка 224 от решение от 14 октомври 2010 г., Deutsche Telekom/Комисия (C-280/08 P, EU:C:2010:603), посочено в точка 97 от обжалваното съдебно решение, следва да се приеме, че нормативно установено задължение може да бъде релевантно, за да се прецени злоупотреба по смисъла на член 102 ДФЕС от страна на предприятие с господстващо положение, за което се прилага секторна правна уредба. В контекста на настоящото дело, макар наложеното на ST задължение да предостави достъп до абонатната линия да не може да освободи Комисията от изискването да докаже наличието на злоупотреба по смисъла на член 102 ДФЕС, като вземе предвид по-специално приложимата съдебна практика, последицата от налагането на това задължение е, че в случая през целия период на нарушението ST не е можело и наистина не е отказало да предостави достъп до своята мрежа на абонатната линия.
- 58 През посочения период обаче, независимо от посоченото по-горе нормативно установено задължение, ST е запазило самостоятелността си при вземането на решения, що се отнася до условията за такъв достъп. Всъщност, с изключение на някои ръководни принципи, посоченото в член 3 от Регламент № 2887/2000 задължително съдържание на референтното предложение за необвързан достъп до абонатната линия не е било предвидено от правната уредба или от решенията на TUSR. Именно въз основа на тази самостоятелност при вземане на решения ST е възприело спорните практики.
- 59 Тъй като обаче спорните практики не представляват отказ на достъп до абонатната линия на ST, а са свързани с условията за такъв достъп, по съображенията, изложени в точки 45—51 от настоящото решение в случая не се прилагат припомнените в точка 44 от настоящото решение условия, изведени от Съда в точка 41 от решение Bronner.
- 60 Следователно Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел в точка 101 от обжалваното съдебно решение, че Комисията не е била длъжна да докаже „абсолютната необходимост“ по смисъла на последното условие, изведено в точка 41 от Решение по дело Bronner, за да установи злоупотреба с господстващо положение от страна на ST поради спорните практики.
- 61 При тези обстоятелства, тъй като първото основание за отмяна се основава на схващане, което е погрешно от правна страна, това основание следва да бъде изцяло отхвърлено.

По второто основание

Доводи на страните

- 62 С второто си основание, което се състои от две части, жалбоподателят поддържа, че Общият съд е допуснал грешки при прилагане на правото, като е приел, че носи отговорност за извършена от ST злоупотреба с господстващо положение.
- 63 С първата част от второто основание жалбоподателят изтъква, че за да приеме, че носи отговорност за представляващото злоупотреба поведение на ST, Общият съд неправилно е счел, че факти, които могат само да установят способността на жалбоподателя да упражнява решаващо влияние върху ST, могат да бъдат използвани като признаци за действително упражняване на такова влияние. Според жалбоподателя да се приеме, че фактите, от които се установява само способността на дружеството майка да упражнява решаващо влияние върху дъщерното си дружество, са достатъчни, за да се докаже действителното упражняване на посоченото влияние, би довело до отхвърляне на всякаква форма на разграничение между

възможното упражняване и действителното упражняване на това влияние и би представлявало незаконосъобразно разширяване на презумпцията, приложима към дъщерните дружества, които са притежавани изцяло от дружество майка.

- 64 При това положение жалбоподателят счита, че фактите, които са възпроизведени, първо, в точки 233 и 249 и сл. от обжалваното съдебно решение, и според които ръководители на ST заемат ръководни функции и в рамките на дружеството жалбоподател или висши служители на последното присъстват в управителния съвет на ST, второ, в точки 280—285 от обжалваното съдебно решение, според които жалбоподателят е предоставил сътрудници на разположение на ST, и трето, в точка 294 от обжалваното съдебно решение, според които факти ST му е предоставило доклади относно търговската си политика, представляват по-скоро фактически обстоятелства, от които може да се установи само евентуалната способност на жалбоподателя да упражнява решаващо влияние върху ST, а не че действително упражнява такова влияние.
- 65 Освен това жалбоподателят твърди, че разграничението, посочено в точка 63 от настоящото решение, не е пречка Комисията да вземе предвид всички релевантни обстоятелства, които биха могли да доведат до констатацията за действително упражняване на решаващо влияние. Освен това той оспорва релевантността на позоваването на решение от 18 януари 2017 г., Toshiba/Комисия (C-623/15 P, непубликувано, EU:C:2017:21) от страна на Общия съд в обжалваното съдебно решение и от страна на Комисията в нейния писмен отговор, тъй като делото, по което е постановено това решение, се отнася до спазването на правилата за вземане на решение в рамките на съвместно предприятие, а не до възможността за упражняване на решаващо влияние. Жалбоподателят счита също, че противно на твърденията на Комисията в нейния писмен отговор, в точка 93 от решение от 24 юни 2015 г., Fresh Del Monte Produce/Комисия и Комисия/Fresh Del Monte Produce (C-293/13 P и C-294/13 P, EU:C:2015:416) Съдът не е приел, че обменът на информация представлява признак за действителното упражняване на решаващо влияние.
- 66 С втората част от второто си основание жалбоподателят изтъква, че в рамките на правната квалификация на фактите, на които се е основала Комисията, Общият съд неправилно е приложил принципа, че решаващото влияние трябва да е било действително упражнявано, като е стигнал до извод, че е налице действително упражняване на решаващо влияние вследствие само на възможността за упражняване на такова влияние. Така жалбоподателят поддържа, че са опорочени от грешка при прилагане на правото не само точките от обжалваното съдебно решение, към които отправя критика в рамките на първата част от това основание, но също и, първо, точка 262 от това решение, тъй като Общият съд е взел предвид факта, че изпълнителният ръководен съвет на ST изготвя доклад до управителния съвет на жалбоподателя и одобряването от последния на бизнес плана на посочения изпълнителен ръководен съвет, второ, точки 273 и 274 от посоченото съдебно решение, тъй като Общият съд е приел, че задължението за лоялност на членовете на управителния съвет спрямо акционерите и необвързващият характер на консултантските услуги предоставяни на ST не изключват решаващо влияние от страна на жалбоподателя върху ST, и трето, точка 278 от същото решение, тъй като Общият съд е счел, че споразумението между акционерите позволява на представителите на жалбоподателя в управителния съвет на ST да упражняват решаващо влияние върху всички търговски решения на последното. Освен това жалбоподателят оспорва възражението за недопустимост, повдигнато от Комисията срещу втората част от второто му основание, тъй като с тази част той не поставя под въпрос фактическите констатации на Общия съд, а само посочва грешка при прилагане на правото, и по-конкретно на принципа на действително упражняване на решаващо влияние.
- 67 Комисията счита, че втората част от второто основание е недопустима, тъй като поставя под въпрос фактическите констатации на Общия съд, което предполага нова преценка на доказателствата от Съда. Във всички случаи второто основание следвало да се отхвърли по

същество, тъй като констатацията за действително упражняване на решаващо влияние можело да се изведе, както в настоящия случай, от съвкупност от непротиворечиви доказателства, като се вземат предвид всички релевантни обстоятелства.

Съображения на Съда

- 68 Относно допустимостта на втората част от второто основание следва да се припомни, че съгласно постоянната практика на Съда, когато Общият съд е установил или преценил фактите, на основание член 256 ДФЕС Съдът е компетентен да упражнява контрол само върху правната квалификация на тези факти и правните последици, изведени от тях. Освен в случай на изопачаване на представените пред Общия съд доказателства обаче преценката на фактите не представлява правен въпрос, който в това си качество подлежи на контрол от Съда (вж. по-специално решение от 17 октомври 2019 г., *Alcogroup и Alcodis/Комисия*, C-403/18 P, EU:C:2019:870, т. 63 и цитираната съдебна практика).
- 69 В рамките на второто основание жалбоподателят не твърди, че е налице изопачаване на разгледаните от Общия съд доказателства, сочещи, че той може да носи отговорност за поведението на ST, и Съдът не следва да преразглежда доказателствената стойност на тези доказателства.
- 70 Впрочем с втората част от това основание жалбоподателят изтъква, че Общият съд погрешно е приел, че Комисията правилно се е основала на определен брой факти, за да стигне до извод, че жалбоподателят действително е упражнявал решаващо влияние върху ST, въпреки че с тези факти можело да се докаже само възможността за такова влияние. От това следвало, че Общият съд неправилно квалифицирал тези факти като съставляващи решаващо влияние от страна на жалбоподателя върху ST. Така с тази част от второто си основание жалбоподателят иска от Съда не да извърши нова преценка на фактите, а да провери правната им квалификация от страна на Общия съд.
- 71 Ето защо втората част от второто основание е допустима.
- 72 По същество следва да се припомни, че при приемането на Договорите е направен избор да се използва понятието „предприятие“ за обозначаване на извършителя на нарушение на конкурентното право, което може да бъде санкционирано в съответствие с членове 101 и 102 ДФЕС. Това автономно понятие на правото на Съюза обозначава всяко образувание, състоящо се от персонални, материални и нематериални елементи, което извършва икономическа дейност, независимо от своя правен статут и начин на финансиране (вж. в този смисъл решение от 14 март 2019 г., *Skanska Industrial Solutions и др.*, C-724/17, EU:C:2019:204, т. 29, 36 и 47). Така понятието „предприятие“, посочено в членове 101 и 102 ДФЕС, трябва да бъде схващано като обозначаващо една стопанска единица от гледна точка на предмета на разглежданата антиконкурентна практика, макар от правна гледна точка тази стопанска единица да е съставена от няколко физически или юридически лица (вж. в този смисъл решения от 12 юли 1984 г., *Hydrotherm Gerätebau*, 170/83, EU:C:1984:271, т. 11 и от 29 септември 2011 г., *Elf Aquitaine/Комисия*, C-521/09 P, EU:C:2011:620, т. 53 и цитираната съдебна практика).
- 73 От този избор следва, от една страна, че когато подобен стопански субект нарушава правилата на конкуренцията, съгласно принципа на личната отговорност същият следва да отговаря за това нарушение (вж. в този смисъл решение от 29 септември 2011 г., *Elf Aquitaine/Комисия*, C-521/09 P, EU:C:2011:620, т. 53 и цитираната съдебна практика) и от друга страна, че едно юридическо лице може, при определени условия, да носи лично и солидарно отговорност за антиконкурентното поведение на друго юридическо лице, което принадлежи към същия стопански субект (вж. в този смисъл решение от 27 април 2017 г., *Akzo Nobel и др./Комисия*, C-516/15 P, EU:C:2017:314, т. 57 и цитираната съдебна практика).

- 74 Така съгласно постоянната практика на Съда дружеството майка може да носи отговорност за неправомерното поведение на дъщерно дружество по-специално когато, макар да има отделна правосубектност, това дъщерно дружество не определя самостоятелно пазарното си поведение, а по същество изпълнява указанията, които му дава дружеството майка, по-конкретно с оглед на икономическите, организационните и юридическите връзки между тези два правни субекта (вж. решения от 10 септември 2009 г., Akzo Nobel и др./Комисия, C-97/08 P, EU:C:2009:536, т. 58, от 10 април 2014 г., Areva и др./Комисия, C-247/11 P и C-253/11 P, EU:C:2014:257, т. 30 и от 18 януари 2017 г., Toshiba/Комисия, C-623/15 P, непубликувано, EU:C:2017:21, т. 45). В такъв случай даваните от дружеството майка указания могат да представляват форма на решаващо влияние, упражнявано от последното върху дъщерното му дружество.
- 75 С цел разглеждането на въпроса дали дружеството майка може да оказва решаващо влияние върху поведението на своето дъщерно дружество върху пазара, следва да се вземат предвид всички релевантни елементи относно икономическите, организационните и юридическите връзки, свързващи дъщерното дружество с дружеството майка, и по този начин да се вземе предвид икономическата действителност (решения от 24 юни 2015 г., Fresh Del Monte Produce/Комисия и Комисия/Fresh Del Monte Produce, C-293/13 P и C-294/13 P, EU:C:2015:416, т. 76 и от 18 януари 2017 г., Toshiba/Комисия, C-623/15 P, непубликувано, EU:C:2017:21, т. 46).
- 76 При това положение, макар указания, дадени от дружеството майка на дъщерното му дружество, засягащи поведението му на пазара, да могат да представляват достатъчни доказателства за такова решаващо влияние, те не представляват единствените допустими доказателства. Действителното оказване на решаващо влияние от дружеството майка върху поведението на дъщерното дружество може да бъде изведено и от съвкупност от непротиворечиви доказателства, дори нито едно от тези доказателства, разглеждано поотделно, да не е достатъчно, за да се установи наличието на такова влияние (решения от 24 юни 2015 г., Fresh Del Monte Produce/Комисия и Комисия/Fresh Del Monte Produce, C-293/13 P и C-294/13 P, EU:C:2015:416, т. 77 и от 18 януари 2017 г., Toshiba/Комисия, C-623/15 P, непубликувано, EU:C:2017:21, т. 47).
- 77 Както следва от точки 75 и 76 от настоящото решение, за да се търси отговорност от дружеството майка за поведението на негово дъщерно дружество, е достатъчно да се провери дали дружеството майка има възможност да упражнява решаващо влияние върху дъщерното си дружество. Ето защо, противно на твърдяното от жалбоподателя, факт, който допринася за доказването на способността на дружеството майка да упражнява решаващо влияние върху дъщерното си дружество, също може да бъде взет предвид от Комисията в рамките на цялостната преценка на разглежданото положение, когато този факт, разгледан с оглед на или в съчетание с други свързани с това положение факти, спада към съвкупност от непротиворечиви признаци относно действителното и решаващо влияние на дружеството майка върху неговото дъщерно дружество.
- 78 От това следва, че е неправилно твърдението на жалбоподателя, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че фактите, сочещи, че жалбоподателят е бил в състояние да упражнява решаващо влияние върху ST, не могат да бъдат взети предвид като признаци, които допринасят, за да се установи действителното упражняване на това влияние.
- 79 Относно въпроса дали Общият съд е неправилно квалифицирал специфичните обстоятелства, възпроизведени в точки 233, 249—262, 273, 274, 278, 280—285 и 294 от обжалваното съдебно решение, като признаци за действителното упражняване на решаващо влияние от жалбоподателя, който е притежавал участие от 51 % от капитала на ST, върху последното, следва да се отбележи следното.

- 80 На първо място, що се отнася до вземането предвид на присъствието на висши ръководни служители на жалбоподателя в управителния съвет на ST, Общият съд не е допуснал грешка, като е приел в точка 233 от обжалваното съдебно решение, че за да се прецени действителното упражняване на решаващо влияние от дружеството майка върху неговото дъщерно дружество, е релевантно да се вземе предвид присъствието начело на дъщерното дружество на лица, изпълняващи ръководни функции в дружеството майка. Всъщност подобно присъствие начело на дъщерното дружество представлява признак, от който, в случай че се потвърждава от други, може да установи действителното упражняване на решаващо влияние от дружеството майка върху поведението на дъщерното му дружество на съответния пазар.
- 81 В случая Общият съд е констатирал по-специално в точки 250—256 от обжалваното съдебно решение, че през периода на нарушението г-н R. R., от една страна, едновременно е бил член на управителния съвет на ST и е заемал ръководни длъжности в дружеството жалбоподател и от друга страна, е проверявал сметките на ST с оглед на тяхната консолидация на равнището на групата Deutsche Telekom. От тези точки от обжалваното съдебно решение е видно също, че г-н R. R. е участвал в изготвянето на финансовото планиране и на инвестиционната политика на ST, за да гарантира съответствието им с целите на тази група, и че е проверявал дали това дъщерно дружество постига собствените си финансови цели през всеки референтен период. Общият съд е уточнил още, че такова участие на г-н R. R. в рамките на ST по необходимост има тясна връзка с търговската политика на последното.
- 82 Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е квалифицирал тези фактически обстоятелства като признаци за действително упражняване на решаващо влияние от страна на жалбоподателя върху ST. Всъщност съвместяването на функциите на г-н R. R. в качеството му на управител в дружеството жалбоподател и член на управителния съвет на ST, както и различните му задачи в рамките на същото представляват признаци за участието на жалбоподателя в определянето на и контрола върху търговската политика на ST.
- 83 Доколкото жалбоподателят счита, че в точка 262 от обжалваното съдебно решение Общият съд неправилно е квалифицирал някои факти като признаци за действителното упражняване на решаващо влияние върху ST, налага се изводът, че на този етап от обосновката оспорената от жалбоподателя част от посочената точка се отнася конкретно до контрола, упражняван от управителния съвет на ST върху неговия изпълнителен ръководен съвет, а не до контрола, упражняван от жалбоподателя върху ST посредством неговия управителен съвет. Освен това Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел, че задължението на изпълнителния ръководен съвет на ST редовно да докладва на управителния съвет за дейността си, както и за състоянието на това дружество и на дъщерните му дружества, както и компетентността на управителния съвет във връзка с одобряването на изготвения от изпълнителния ръководен съвет бизнес план представляват признаци за контрола на изпълнителния ръководен съвет на ST от управителния съвет на същото дружество. Следователно, противно на поддържаното от жалбоподателя, посочената точка от обжалваното съдебно решение не е опорочена от грешка в квалификацията.
- 84 Също така, доколкото жалбоподателят критикува, първо, точка 273 от обжалваното съдебно решение, според която задължението за лоялност на членовете на управителния съвет спрямо акционерите по силата на приложимото словашко право не е пречка дружество майка, което притежава мажоритарен дял от капитала на това дъщерно дружество, законосъобразно да упражнява решаващо влияние върху поведението на последното на пазара, второ, точка 274 от обжалваното съдебно решение, според която упражняването от жалбоподателя на решаващо влияние върху търговската политика на ST не е изключено поради необвързващото естество на консултантските услуги предоставяни от жалбоподателя на ST по силата на сключеното между тях рамково споразумение за стратегическо сътрудничество, и трето, точка 278 от това решение, в която се препраща към изложените от Комисията в спорното решение причини, поради които споразумението между акционерите позволява на представителите на

жалбоподателя в управителния съвет на ST да упражняват решаващо влияние върху всички търговски решения на последното, включително одобряването на бюджета, следва да се приеме за установено, че тъй като жалбоподателят изобщо не се позовава на изопачаване на фактите, разгледани от Общия съд в тези точки от обжалваното съдебно решение, последният не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е квалифицирал това присъствие на висши ръководни служители на дружеството жалбоподател в управителния съвет на ST като признак за действително упражняване на решаващо влияние от жалбоподателя върху ST, каквото влияние е констатирано от Общия съд в точки 250—256 от обжалваното съдебно решение.

85 На второ място, що се отнася до предоставянето на сътрудници от жалбоподателя на разположение на ST, квалифицирано като признак за действителното упражняване на решаващо влияние от жалбоподателя върху ST, в точка 285 от обжалваното съдебно решение Общият съд е приел, че може разумно да се смята, че макар вече да не са били поставени под прякото ръководство на жалбоподателя по време на командироването им в ST, тези сътрудници притежават задълбочени познания относно политиката и търговските цели на жалбоподателя и следователно се намират в особено добро положение, за да следят дали поведението на ST е в съответствие с интересите на жалбоподателя. Впрочем тези констатации са релевантни за квалифицирането на посоченото предоставяне на сътрудници на разположение като признак за действителното упражняване на решаващо влияние от жалбоподателя върху ST, тъй като те трябва да се разглеждат във връзка по-специално със съображенията на Общия съд, които не са оспорени от жалбоподателя и се съдържат в точки 281 и 287 от обжалваното съдебно решение, според които предоставените на разположение на ST висши ръководни служители са заемали длъжности, предполагащи висока степен на отговорност в рамките на ST, което позволява да се влияе на търговската политика и цели на последното, и тези служители са продължили да бъдат на работа към дружеството жалбоподател по време на командироването им и така са останали на негово подчинение за по-нататъшната си кариера в рамките на групата Deutsche Telekom. Освен това в точки 374 и 417 от обжалваното съдебно решение Общият съд е изложил факти, доказващи, че лицата, предоставени на разположение на ST от жалбоподателя, са позволили на последния да бъде информиран и да участва в търговски решения на ST.

86 На трето място, що се отнася до предоставянето на доклади от ST на жалбоподателя, Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел в точка 294 от обжалваното съдебно решение, че редовното предаване от дъщерно дружество на неговото дружество майка на подробна информация относно търговската му политика може да потвърди, че дружеството майка е знаело за поведението на дъщерното му дружество на пазара и така да постави това дружество майка в положение да въздейства по-информирано, а оттук и по-ефективно върху търговската политика на посоченото дъщерно дружество. Освен това, макар фактът, че дадено дъщерно дружество е длъжно да предостави доклади на дружеството майка относно търговската му политика и неговите резултати, сам по себе си да не може да представлява признак за действителното упражняване на решаващо влияние от дружество майка върху неговото дъщерно дружество, този факт може да допринесе, за да се подкрепят тези признаци с доказателства. Следователно Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел в точка 294 от обжалваното съдебно решение, че редовното предоставяне на информация на жалбоподателя относно търговската политика на ST може да допринесе, наред с други признаци, за да се установи, че тези дружества образуват една и съща стопанска единица.

87 Ето защо второто основание за обжалване следва да се отхвърли по същество.

По третото основание

Доводи на страните

- 88 В подкрепа на третото си основание жалбоподателят поддържа, че от практиката на Съда относно търсенето на отговорност от дружество майка за извършено от дъщерното му дружество нарушение и от презумпцията, изведена в решение от 16 ноември 2000 г., *Stora Kopparbergs Bergslags/Комисия* (C-286/98 P, EU:C:2000:630), следва, че посоченото търсене на отговорност зависи от четири кумулативни условия, а именно: първо, дружеството майка трябва да е в състояние да упражнява решаващо влияние, второ, действително да упражнява такова решаващо влияние, трето, по тази причина дъщерното дружество не определя самостоятелно поведението си на пазара и четвърто, дъщерното дружество изпълнява по същество указанията, дадени от дружеството майка. Последното условие служело, за да се провери релевантността на упражняваното от дружеството майка решаващо влияние, и било израз на принципа на пропорционалност. Според жалбоподателя да се наложи на дружество майка глоба за нарушение, извършено от едно от нейните дъщерни дружества, изглежда непропорционално, ако посоченото дружество майка упражнява решаващо влияние върху дъщерното си дружество само в несъществена степен и последното не следва по същество указанията на своето дружество майка.
- 89 Впрочем в случая Общият съд не установил, че ST е получавало и следвало по същество указанията на жалбоподателя. Според последния Общият съд само е констатирал в точка 470 от обжалваното съдебно решение, че наличието на определена самостоятелност на дъщерното дружество не е несъвместимо с принадлежността на това дъщерно дружество към същата стопанска единица като неговото дружество майка, и в точка 471 от това решение, че общата стратегия на ST на словашкия пазар на далекосъобщения е била определяна от жалбоподателя. Що се отнася до втората констатация, жалбоподателят уточнява, че тя не се подкрепя от точки 237—464 от обжалваното съдебно решение, на които се позовава Общият съд в точка 471 от това решение. Според жалбоподателя в посочените точки Общият съд само констатира признаци за упражняването от жалбоподателя на решаващо влияние върху ST, без да констатира наличието на каквото и да било конкретно указание, дадено от жалбоподателя на ST.
- 90 Поради това жалбоподателят счита, че Общият съд не е констатирал, че в случая са изпълнени изискванията на принципа, определящ търсенето на отговорност.
- 91 Жалбоподателят твърди също, че Общият съд не е изпълнил задължението си за мотивиране, тъй като не е изложил причините, поради които е приел, че ST по същество е следвало неговите инструкции.
- 92 Комисията смята по същество, че Общият съд е изпълнил задължението си за мотивиране и не е допуснал грешка, като е приел, че жалбоподателят носи отговорност за извършеното от ST нарушение, тъй като ST не е определяло самостоятелно поведението си на съответния пазар по отношение на жалбоподателя.

Съображения на Съда

- 93 Противно на поддържаното от жалбоподателя, Съдът не е приел, че дружеството майка носи отговорност за поведението на своето дъщерно дружество, ако са изпълнени четирите условия, посочени в точка 88 от настоящото съдебно решение.

- 94 Както следва от точка 72 от настоящото решение, възможността да се търси отговорност от дружество майка за антиконкурентно поведение на негово дъщерно дружество, представлява една от последиците от избора, направен при приемането на Договорите, да се използва понятието „предприятие“ за обозначаване на извършителя на нарушение на конкурентното право, което може да бъде санкционирано в съответствие с членове 101 и 102 ДФЕС. Всъщност тези юридически лица могат да се разглеждат като образуващи една стопанска единица от гледна точка на предмета на антиконкурентните практики, посочени в тези разпоредби, когато дружеството майка упражнява контрол върху поведението на своето дъщерно дружество, което е извършило нарушение на посочените разпоредби на съответния пазар. При тези обстоятелства формалното разграничение между дружеството майка и неговото дъщерно дружество, произтичащо от отделната им правосубектност, не може да се противопостави на единното им поведение на пазара за целите на прилагането на членове 101 и 102 ДФЕС (вж. в този смисъл решение от 14 юли 1972 г., Imperial Chemical Industries/Комисия, 48/69, EU:C:1972:70, т. 140).
- 95 Както отбелязва генералният адвокат в точка 156 от заключението си, Комисията може да докаже посочения контрол или като установи, че дружеството майка е способно да упражнява решаващо влияние върху поведението на дъщерното дружество и че освен това то действително е упражнявало такова влияние (вж. в този смисъл решения от 26 септември 2013 г., The Dow Chemical Company/Комисия, С-179/12 Р, непубликувано, EU:C:2013:605, т. 55 и от 26 септември 2013 г., El du Pont de Nemours/Комисия, С-172/12 Р, непубликувано, EU:C:2013:601, т. 44), или като докаже, че това дъщерно дружество не определя самостоятелно пазарното си поведение, а по същество изпълнява указанията, които му дава дружеството майка, по-конкретно с оглед на икономическите, организационните и юридическите връзки между тези два правни субекта (решение от 26 октомври 2017 г., Global Steel Wire и др./Комисия, С-457/16 Р и С-459/16 Р—С-461/16 Р, непубликувано, EU:C:2017:819, т. 83 и цитираната съдебна практика).
- 96 Тези два начина за доказване на посочения контрол трябва да се разглеждат не като кумулативни, а като алтернативни и следователно еквивалентни. Може най-много да се приеме, че прилагането от дъщерно дружество на указанията, дадени от неговото дружество майка на засегнатия от разглежданите антиконкурентни практики пазар, представлява потенциално форма на решаващо влияние, упражнявано от последното върху неговото дъщерно дружество, а не както поддържа жалбоподателят, допълнително условие, което Комисията трябва да докаже, за да може да търси отговорност от дружество майка за поведението на неговото дъщерно дружество.
- 97 С оглед на гореизложеното Общият съд не е допуснал грешка при прилагане на правото, като е приел по същество в точки 470 и 471 от обжалваното съдебно решение, че жалбоподателят и ST образуват една стопанска единица през периода на нарушението, тъй като предвид доказателствата, съдържащи се в точки 237—464 от обжалваното съдебно решение, жалбоподателят е упражнявал решаващо влияние върху ST, определяйки общата стратегия на последното на съответния пазар. Не е било необходимо Комисията да докаже, че освен това ST е следвало по същество указанията на жалбоподателя, за да приеме, че носи отговорност за извършеното от ST нарушение.
- 98 Накрая, доколкото жалбоподателят твърди, че Общият съд не е изпълнил задължението си за мотивиране, следва да се припомни, че съгласно постоянната практика на Съда мотивите на съдебното решение трябва да излагат ясно и недвусмислено съображенията на Общия съд, така че да дадат възможност на заинтересованите лица да се запознаят с основанията за взетото решение, а на Съда — да упражни контрол (решение от 11 юли 2013 г., Gosselin Group/Комисия, С-429/11 Р, непубликувано, EU:C:2013:463, т. 52 и цитираната съдебна практика).

- 99 В настоящия случай мотивите, поради които Общият съд е приел, че жалбоподателят носи отговорност за представляващото злоупотреба поведение на ST, следват ясно и недвусмислено от точки 227—473 от обжалваното съдебно решение. Тези мотиви са позволили на жалбоподателя да ги оспори пред Съда, а на последния — да упражни съдебен контрол. Следователно оплакването за липса на мотиви е неоснователно.
- 100 По изложените по-горе съображения третото основание за обжалване трябва да се отхвърли по същество.

По четвъртото основание

Доводи на страните

- 101 Жалбоподателят счита, че Общият съд е допуснал грешка при прилагане на правото, като в точка 144 от обжалваното съдебно решение е приел, че правото му на изслушване не е било накърнено, що се отнася до изчисляването на свиването на маржовете.
- 102 Жалбоподателят твърди, че по време на срещата от 29 септември 2014 г. Комисията му е съобщила три нови обстоятелства, а именно, първо, нови цифрови данни относно изчисляването на свиването на маржовете на ST, второ, установения положителен марж за 2005 г. при изчисляване на маржовете по години и трето, намерението си да приложи и метод на изчисляване на маржовете за по няколко години, позволяващ ѝ да установи наличието на отрицателен марж също и за 2005 г. Според жалбоподателя Общият съд е признал релевантността на последните две нови обстоятелства в рамките на спорното решение, доколкото именно с оглед на тях частично е уважил в точки 198—221 от обжалваното съдебно решение второто основание, изтъкнато от жалбоподателя в първоинстанционното производство.
- 103 Противно на приетото от Общия съд обаче, жалбоподателят поддържа, че срокът от общо 36 часа, който му е бил предоставен, за да изрази становището си по тези нови обстоятелства, които по този начин са били взети предвид в спорното решение, не му е дал възможност надлежно да изложи своята гледна точка. Жалбоподателят оспорва и възможността да се приеме, че е знаел за тях преди срещата от 29 септември 2014 г., тъй като същите тези обстоятелства са били предоставени от ST.
- 104 Комисията твърди, че четвъртото основание е недопустимо, тъй като жалбоподателят нито посочва, нито доказва, че Общият съд е изопачил фактите, въз основа на които е приел, че жалбоподателят вече е бил запознат с новите обстоятелства, които са били обсъдени на срещата на 29 септември 2014 г. Тя повдига и възражение за недопустимост на довода на жалбоподателя, изтъкнат за първи път в писмената му реплика, че узнаването от страна на ST не може да се приравни на узнаване от страна на жалбоподателя. Накрая, Комисията счита, че четвъртото основание не може да се приеме по същество по-специално защото е дала възможност на страните да изразят становището си по време на срещата от 29 септември 2014 г. и в кратък срок след нея.

Съображения на Съда

- 105 Правото на защита е основно право, което е неразделна част от общите принципи на правото, за чието спазване следи Съдът (решение от 25 октомври 2011 г., Solvay/Комисия, C-109/10 P, EU:C:2011:686, т. 52 и цитираната съдебна практика). Този общ принцип на правото на Съюза е закрепен в член 41, параграф 2, букви а) и б) от Хартата на основните права на Европейския

съюз и трябва да се прилага, когато административният орган възнамерява да приеме акт, увреждащ лицето, към което е насочен (вж. в този смисъл решение от 16 януари 2019 г., Комисия/United Parcel Service, C-265/17 P, EU:C:2019:23, т. 28 и цитираната съдебна практика).

- 106 В контекста на конкурентното право зачитането на правото на защита изисква на всеки субект, адресат на решение, с което се установява, че е извършил нарушение на правилата на конкуренция, да е била предоставена възможност в хода на административното производство да изложи надлежно своето становище относно действителното съществуване и релевантността на укоримите деяния и свързаните с тях обстоятелства, както и относно документите, на които Комисията основава твърдението си за наличие на такова нарушение (вж. в този смисъл решения от 5 декември 2013 г., SNIA/Комисия, C-448/11 P, непубликувано, EU:C:2013:801, т. 41 и от 14 септември 2017 г., LG Electronics и Koninklijke Philips Electronics/Комисия, C-588/15 P и C-622/15 P, EU:C:2017:679, т. 43).
- 107 В случая Общият съд е приел в точка 144 от обжалваното съдебно решение, че Комисията не е нарушила правото на защита на жалбоподателя, като му е предоставила едва кратък срок, за да изрази становището си по новите обстоятелства, доведени до знанието му по време на информационната среща от 29 септември 2014 г. Всъщност Общият съд е счел, че тази кратък срок не е лишил жалбоподателя от възможността да бъде надлежно изслушан, като се има предвид, от една страна, че срещата от 29 септември 2014 г. е проведена в много напреднал етап от административното производство и от друга страна, че е разумно да се приеме, че към този момент жалбоподателят е бил добре запознат с преписката.
- 108 Освен това, както изрично следва от тази точка от обжалваното съдебно решение, съображенията на Общия съд, посочени в същата точка, са изложени за изчерпателност. В точки 123—143 от обжалваното съдебно решение Общият съд е приел по същество, че разглежданите обстоятелства, доведени до знанието на жалбоподателя по време на информационната среща от 29 септември 2014 г., са резултат от факта, че Комисията е взела предвид данни, изчисления и методологични критики, представени от самото ST преди тази среща.
- 109 Съгласно постоянната практика на Съда обаче оплаквания по отношение на изложени за изчерпателност мотиви на решението на Общия съд не могат да доведат до отмяната на решението и поради това са неотнормими (вж. в този смисъл решение от 6 септември 2017 г., Intel/Комисия, C-413/14 P, EU:C:2017:632, т. 105 и от 17 октомври 2019 г., Alcogroup и Alcodis/Комисия, C-403/18 P, EU:C:2019:870, т. 52) Следователно четвъртото основание за обжалване трябва да се обяви за неотнормимо.
- 110 Този извод не се опровергава от твърдението на жалбоподателя, че не той, а ST е знаело за въпросните нови обстоятелства преди срещата от 29 септември 2014 г. Всъщност съгласно постоянната практика на Съда от член 25б, параграф 1, втора алинея ДФЕС и член 58, първа алинея от Статута на Съда на Европейския съюз следва, че обжалването се ограничава само до правни въпроси. При това положение единствено Общият съд е компетентен да установява и да преценява относимите факти и представените пред него доказателства. Следователно преценката на тези факти и на тези доказателства, освен в случай на тяхното изопачаване, не представлява правен въпрос, който в това си качество да подлежи на контрол от Съда в рамките на производство по обжалване (решение от 9 ноември 2017 г., TV2/Danmark/Комисия, C-649/15 P, EU:C:2017:835, т. 36 и цитираната съдебна практика). Също съгласно постоянната съдебна практика изопачаването трябва ясно да личи от доказателствата по делото, без да е необходимо да се извършва нова преценка на фактите и на доказателствата (решение от 12 юли 2012 г., Cetarsa/Комисия, C-181/11 P, непубликувано, EU:C:2012:455, т. 97 и цитираната съдебна практика).

- 111 Жалбоподателят обаче нито твърди, нито доказва, че Общият съд е изопачил фактите, като е приел в точки 18 и 21 от обжалваното съдебно решение, че както ST, така и жалбоподателят са отговорили на изложението на възраженията и на писмото с изложение на фактите. Освен това жалбоподателят не твърди, нито доказва изопачаване на фактите в точки 133, 138 и 139 от обжалваното съдебно решение, в които Общият съд е счел, от една страна, че в спорното решение Комисията не е изменила извода си относно свиването на маржовете, приемайки по отношение на ST и на жалбоподателя за установени факти, по които те не са имали възможност да изразят становището си, и от друга страна, че анализът за няколко години за установяването на свиване на маржовете в спорното решение е взет предвид вследствие на възражение, повдигнато от ST в отговора му на изложението на възраженията, за което възражение самият жалбоподател е посочил, че го споделя, така че анализът за няколко години не е довел до това да се приемат за установени спрямо жалбоподателя и ST факти, по които те не са имали възможност да изразят становище.
- 112 Следователно изводът на Общия съд, че жалбоподателят и ST са знаели за взетите предвид от Комисията нови обстоятелства преди срещата на 29 септември 2014 г., трябва да се счита за установен факт. Посоченият факт е в подкрепа на извода, изложен в точка 109 от настоящото решение.
- 113 С оглед на всички изложени по-горе съображения четвъртото основание за обжалване трябва да се отхвърли по същество.

По искането за постановяване на благоприятно за жалбоподателя решение

- 114 Жалбоподателят иска да се изведат благоприятни за него последици от евентуално уважаване на основанието, изтъкнато от ST в подкрепа на жалбата му по дело C-165/19 P срещу решение на Общия съд от 13 декември 2018 г., Slovak Telekom/Комисия (T-851/14, EU:T:2018:929), с което основание то твърди, че са допуснати грешки при изчисляването на дългосрочните средни пределни разходи за установяване на свиване на маржовете от негова страна, представляващо злоупотреба. В подкрепа на това искане жалбоподателят посочва, че е изтъкнал основание със същия предмет пред Общия съд и че в случая са изпълнени условията, които Съдът е изброил в решение от 22 януари 2013 г., Комисия/Tomkins (C-286/11 P, EU:C:2013:29).
- 115 Комисията поддържа, че това искане следва да се отхвърли, тъй като не става въпрос за основание за обжалване, в случая не са изпълнени всички условия, посочени в тази практика на Съда, и при всяко положение основанието, изтъкнато от ST в подкрепа на тази жалба, трябва да бъде отхвърлено.
- 116 В това отношение е достатъчно да се констатира, че с постановеното днес решение Slovak Telekom/Комисия (C-165/19 P) Съдът отхвърля жалбата на ST по това дело, поради което искането на жалбоподателя е неотнормимо поради липса на предмет.
- 117 Ето защо жалбата следва да се отхвърли в нейната цялост.

По съдебните разноски

- 118 Съгласно член 184, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда, когато жалбата е неоснователна, Съдът се произнася по съдебните разноски.
- 119 Съгласно член 138, параграф 1 от този правилник, който се прилага по отношение на производството по обжалване по силата на член 184, параграф 1 от него, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане.

120 След като жалбоподателят е загубил делото и Комисията е направила искане за осъждането му да заплати съдебните разноски, той следва да бъде осъден да понесе, наред с направените от него съдебни разноски, и тези на Комисията.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

- 1) **Отхвърля жалбата.**
- 2) **Осъжда Deutsche Telekom AG да понесе, наред с направените от него съдебни разноски, и тези на Европейската комисия.**

Подписи